

Trencsényi László – Zárszó

Esélyek és kihívások – SNI és BTMN tanulók a szakképzésben
2023. április 21.

A konferencia előestéjén, az előadások vázlatait nézegetvén arra gondoltam, hogy zárszavamban a történelmi jelentőségét méltatom a „nagy találkozásnak”, két szakma, a gyógypedagógia és a szakképzés összetalálkozása napját, 2023. április 21-ét neveléstörténeti eseménnyé avatjuk – összehasonlítván a múlt század közepén jelképes fotóriportok nyomán népszerűvé vált találkozóval: a fotók az Elba két partjára 1945-ben érkező amerikai és szovjet katonák önfelédtt barátkozásáról szólnak annak idején. Milyen szép jelkép: összeölelkezés itt az Ecseri úton, az ELTE Bárczi Karának előadótermében.

Aztán kora reggel Fábry Bélának, társaságunk nevelési szakosztálya vezetőjének szomorú írását olvastam a Népszavában: a készülő törvények kapcsán egyenesen „rabszolgasorsot” jövendöl a pedagógustársadalom számára. S itt a konferenciateremben egyre-másra szólaltak a szabadság, az innováció, az értő gyermekszerepet és elfogadó módon fejlesztő bánásmód gyakorló elkötelezettjei. A kedvezőtlen hatásokkal sikerrel szembeforduló joggyakorlatok képviselői, egyenesen sikeres SNI-diákok nevelői, fejlesztői, szakmai vezetői, sőt munkáltatói szólnak felemelő, megindító tapasztalatokról, törekvéseikről, sőt sikereikről. (József Attilával értünk egyet, aki így írt – a fiatalokunkban csonkán idézett – töredékében: „Ne légy szeles/*bár munkádon más keres/dolgozni csak pontosan, szépen....*)

Miképp áll most szemben a két igazság? Merthogy Fábrynak is igaza van! Hogyan hozhattam harmóniába a reggel és a mai nap végzetes különbözőségeit?

Egy lehetőség van: Benedek András előadásának utolsó szókapcsolata így szólt: *társadalmi felelősség*. S erről szólt Győrfi Gábor, egy, duális képzésbe kapcsolódó multi cégnek gyakorlatáról. Még arra is ügyelnek – mondta –, hogy például a hallássérült tanuló-munkavállalók olyan munkahelyre kerüljenek, mely nem veszélyezteti hallásuk romlását – holott egyáltalán nem „védett munkahelyről” van szó. Hát például ez a társadalmi felelősség vállalása. Vagyis a megoldás nem egyszerűen a két szóban forgó szakma (a pedagógia Hamupipőkéi) összefogása, hanem együttes fellépés egy *jobb* társadalomért. Hogy írta ezt József Attila? „Ne rakj *magadnak* olyan házat, melybe háziúr települ.”

A konferencia megannyi fontos megszólalását kiemelkedő jelentőségűnek tartom. Nagyon fontos, hogy sajtóban, interneten, videón, megannyi kommunikációs csatornán e megszólalások tovább zengjenek, s legyen folytatása – kaphassanak akár egy-egy órányi megszólalási időt mindazok, akiknek most dióhéjban kellett összefoglalniuk az idő szorításában mondanivalójukat.